

Wie laat de hond uit? / #38 Oorsprong van gedrag (Audiotranscript)

Lysbeth: Muizen, ratten, konijnen, hazen, dat is zijn prooi.

Jet: Oh echt? Wat geestig, dat wist ik niet.

Lysbeth: Hij gaat rustig in een weiland gewoon een half uur staan wachten en als 'ie dan wat hoort, hij doet het op z'n gehoor, dan gaat 'ie graven. En dan graaft 'ie net zo lang tot 'ie het hele nest heeft. Papa en mama speelt 'ie mee en de baby's eet 'ie op.

Jet: Oh.

Jet: Deze podcast wordt je aangeboden door Smuldier, het allerlekkerste hondenvoer.

Voice-over: Ja, dit is weer een gloednieuwe aflevering van 'Wie laat de hond uit?'. Jet, Marieke en Lysbeth over het leven met hun honden. Te gast is Guido Bosch, hij is onderzoeker aan de universiteit van Wageningen. Maar we beginnen met de vraag van luisteraar Ellen.

Ellen: Hallo, met Ellen.

Jet: Hé Ellen, met Jet van de podcast 'Wie laat de hond uit?'.
Ellen: Ja, goeiemorgen.

Jet: Goeiemorgen, hoe is het?

Ellen: Ja, goed. Ik heb met mijn eigen hond uitgelaten.

Jet: Oh, dat is altijd fijn.

Ellen: Heerlijk weer.

Jet: Helemaal fris, hartstikke goed. Ik begreep dat jij een hele leuke vraag hebt voor ons.

Ellen: Ja. Ik heb zelf dus een hond een Labrodor Retriever, Noortje, heet ze. En ja, ze lijkt wel een klein beetje af en toe op een wolf, de manier hoe ze loopt, en ik vroeg mij af: klopt dat? Hoe zit dat eigenlijk precies? Klopt het dat een hond afstamt van de wolf? En hoe kan het dat een hond uiteindelijk via zo'n wolf dan toch een gezelschapsdier is geworden, zoals die nu is? Want ze ligt nu heerlijk bij mij aan m'n voeten. En ja, aan de andere kant lijkt ze op dat moment helemaal weer niet op een wolf.

Jet: Nee, grappig, nou ja, dat zijn toch bijzondere dieren? Nou ja, hoe is een hond, een hond geworden, eigenlijk? Hè?

Ellen: Ja, dat zou ik graag van jou willen weten.

Jet: Nou, ik weet het niet, helemaal goed, maar gelukkig kunnen we hier en daar wat experts invliegen. Naast Lysbeth en Marieke gaan wij ook iemand vragen die er echt verstand van heeft, dus dat is altijd heel fijn. Dus blijf lekker luisteren en zet de koptelefoon op je hoofd als je je hondje uitlaat.

Ellen: Ja, dat doe ik.

Jet: Oké.

Ellen: Ik luister.

Jet: Joehoe. Dank je wel, dag Ellen.

Ellen: Dag.

Marieke: Hoi, ik ben Marieke. Mijn hond heet Mila en ze is het allerbeste maatje die ik me zou kunnen voorstellen.

Jet: Hallo, ik ben Jet, mijn hond heet Poppy en ze was een zwerver, maar is nu de koningin van Rotterdam.

Lysbeth: Hallo, ik ben Lysbeth en ik heb Rafieq meegenomen, waar ik per ongeluk, zes jaar geleden, verliefd op werd.

Jet: Ja, en één ding hebben we allemaal gemeen, wij hebben allemaal het allerleukste hondje van de hele wereld.

Marieke: Dat zeker

Voice-over: Aflevering 38: oorsprong van gedrag.

Jet: Nou ja, hebben jullie eigenlijk enig idee hoe dat zit met zo'n hond, die dan afstamt van een wolf? Hoe zit dat, Lysbeth?

Lysbeth: Geen idee, hij heeft een staart die lijkt op een wolf en daar houdt het wel een beetje op.

Jet: Ja, Rafieq lijkt niet, nee.

Lysbeth: Nee.

Jet: Maar hij heeft die volgens jou dan zo nu en dan wel eens... O, ik hoor allemaal gezellig hondjes op de achtergrond. We zitten middein in de winkel, in Ede van ZOO&ZO, dus dat is hartstikke gezellig. Maar dat kun je misschien, als je luistert naar de podcast, even horen. Lysbeth, heb jij wel eens wolvengedrag gezien?

Lysbeth: Nou ja, ik heb in een eerdere podcast geleerd dat Rafieq wolvengedrag vertoont, want als 'ie een te groot bot krijgt, dan gaat 'ie dat in de tuin ergens begraven.

Jet: Ja.

Lysbeth: Dan komt 'ie met een volledig zwarte neus terug naar het raam en als we oogcontact krijgen terwijl 'ie dat aan begraven is, dan pakt 'ie het op en gaat 'ie het ergens anders begraven, want ik mag het niet zien. Dus kennelijk is het ook echt van hem, het is niet de bedoeling dat ik het terug kan pakken.

Jet: O echt? Oké, want je pikt het niet stiekem...

Lysbeth: Nee, doorgaans niet, nee.

Jet: van Rafieq af en dan ga je het opeten. Marieke?

Marieke: Nou, ik denk dat Mila wel heel ver er ook weer vanaf staat, want als ik kijk naar hoe zij doet, ja misschien dat ze in viezigheid gaat liggen rollen enzo.

Jet: Ja, zou dat wolvengedrag zijn?

Marieke: Geen idee. Ik kan me niet voorstellen waarom je dat anders zou doen. Maar ja, dat is wel iets wat ze heel erg fijn vindt om te doen. Maar ik heb bijvoorbeeld wolven nog nooit zien zwemmen en dat zie ik Mila regelmatig doen. Dus ik denk dat er heel veel veranderd is door de tijd heen.

Lysbeth: Ik denk dat wolven wel zwemmen. Want ze moeten toch hier naartoe komen. Ik weet niet waar ze nu hier vandaan komen. Ze zullen hier en daar wel een rivier overgestoken zijn.

Jet: Nee, die kopen gewoon een kaartje bij de boot.

Marieke: Ja, maar niet voor de lol. Ze gaan toch niet voor hun lol denken: o ja, ik ga nu...

Lysbeth: Nee, niet een rondje, maar misschien tegen de vlooien ofzo. Daar kan ik me wel wat bij voorstellen. Of als ze het warm hebben.

Jet: Ja, dat zou dat zou heel goed kunnen. Ja, ik heb wel het idee als ik Pop loslaat bij zonsopgang of zonsondergang, nou op de momenten dat er in het bos aardig wat wild rondloopt, dan zie ik dat neusje ineens omhoog gaan en dan gebeurt er iets in de houding van haar lijfje. En dan luistert ze ook gewoon echt niet meer. Op het moment dat zij iets denkt te ruiken, dan wel te horen of een combinatie daarvan, is ze weg. En dan eigenlijk tien van de tien keer, betekent dat ook gewoon dat daar een hertje zit, dan gaat ze er achteraan. Gelukkig heeft ze er nog nooit eentje te pakken gekregen, want ik sindsdien...

Marieke: Ahum, even voor de beeldvorming: Poppy is zo klein en een hert is zo groot, dus het is wel knap.

Jet: Zeg, dan moet je niet zeggen dat ze heel klein is, want dat valt best mee, ze is elf kilo, dat is een middelmaatje, maar ze is zo razendsnel. Ik vind dat dus echt heel eng.

Marieke: Ja.

Jet: En ik vermoed dus wel, dat is echt een oerinstinct. Ik vind dat echt heel lastig, want ik zou het verschrikkelijk vinden als ze een hert aanvalt. Daarom hou ik er natuurlijk zoveel meer mogelijk rekening mee, maar ik denk wel dat dat misschien, ja toch ergens van wolvengedrag afstamt. Hebben jullie dat ook met je honden?

Lysbeth: Ja, hij is afstammeling van de Fauve de Bretagne en op het eiland waar hij vandaan komt, zijn die geïmporteerd om de stallen schoon te houden en op de koets mee te rijden. Dus hij doet niks met schapen, geiten, reeën, weet ik het wat. Maar muizen, ratten, konijnen, hazen, dat is zijn prooi.

Jet: O echt? Wat geestig, o, dat wist ik niet.

Lysbeth: Hij gaat rustig in een weiland gewoon een half uur staan wachten en als 'ie dan wat hoort, hij doet het op z'n gehoor, dan gaat 'ie graven. En dan graaft 'ie net zo lang tot 'ie het hele nest heeft. Papa, mama, speelt 'ie mee en de baby's eet 'ie op.

Jet: O, oké.

Marieke: En hij lijkt zo schattig.

Lysbeth: Om even poep te hebben...

Jet: Ja, graag.

Lysbeth: Je ziet er in de poep ook niets van terug. Want soms eet 'ie echt een heel nest, er zitten er zo tien of twaalf. Dat is als bubbelgum, het is hartstikke taai, hij moet er heel hard op kauwen. En ik denk dan: zou ik er iets van terugzien in de poep? Maar je ziet er nooit wat van, helemaal niks, geen botje, geen tandje, geen niks.

Marieke: Nou, ik ben echt heel blij, want Mila...

Jet: Ik ben een beetje in shock, sorry hoor.

Marieke: Ja, ik ook.

Jet: Ik voel mezelf moeilijk kijken.

Marieke: Ik zal even doorpraten. Nou, Mila gaat wel ook achter wild aan, maar ik heb het geluk dat ze niet supersnel is. Ze wint dat eigenlijk nooit en ik vraag me ook af of zij iets doods zou bijten. Ik geloof wel dat ze iets zou pakken, want dat is een Retriever, dus die zijn wel ook gefokt om op te halen en terug te brengen, maar echt het doodmaken dat kan ik me niet zo voorstellen. Ik wil het niet uitproberen, ik wil het niet zien, maar dat is bij haar in ieder geval niet versterkt. Want ja, ze heeft nog nooit iets te pakken gekregen, maar ook nog nooit iets dood gemaakt.

Jet: Ik heb me wel eens laten vertellen dat op het moment dat zo'n hond als 'ie dan wild te pakken heeft en dat bloed heeft geproefd, dat je dan echt weer tien stappen terug bent in je opvoeding. Dat dat het zogeheten hek van de dam is. Ik weet niet of dat zo is, maar in ieder geval, aangeschoven is weer Guido, ik moet het met een zachte g zeggen, Bosch, onderzoeker en docent aan de universiteit van Wageningen. Hij weet heel erg veel over hondenvoeding, hij heeft onderzoek gedaan naar wat wolven eten in relatie tot honden, maar je hebt zelf een kat. Ja, ik wilde het toch even erbij zeggen. Dat geeft verder niks hoor, dat zijn ook mensen. Ik heb er zelf ook twee. Sorry. Ik kon hem even niet laten liggen, Guido. Maar wat vind je van de vraag en wat wij hier allemaal lopen te raaskallen eigenlijk?

Guido Bosch: Ja, leuke vraag sowieso, ik denk dat veel mensen die vragen hebben en er zijn ook wel kenmerken natuurlijk die we in de honden zien, die afkomstig zijn van de wolf. Maar er is ook wel veel veranderd door domesticatie. Dus één van de dingen, bijvoorbeeld die al werd gezegd door de beller, van de hond die lijkt helemaal niet meer zo op de wolf, die ligt lekker naast me. Ja, dat komt ook door selectie op tamheid. De vacht is veranderd, honden blaffen, kwispelen, enzovoorts en dat zijn allemaal kenmerken van de domesticatie eigenlijk.

Jet: Want een wolf kwispelt niet?

Guido Bosch: Nee, die hebben dat niet zo op die manier...

Jet: Dat wist ik niet, ja.

Guido Bosch: als de hond, nee.

Jet: Oké, en hoe zien we dat tijdsbestek van hoe de hond eigenlijk steeds dichterbij de mens is gekomen? Want nu zeggen we, dat zei mijn moeder zelfs tegen me, die heeft nooit een hond gehad, die zei: ja, de hond is je beste vriend, dat wordt altijd gezegd. Dat kun je van de wolf niet meteen zeggen, dus daar zit nog best een heel groot gat tussen.

Guido Bosch: Ja, 40.000 jaar.

Jet: Ja, best een heel groot gat, ja.

Guido Bosch: Ja, dus in die 40.000 jaar zijn die veranderingen tot stand gekomen en mensen hebben waarschijnlijk de wolvenpups genomen om te socialiseren ook, om een band mee op te bouwen. Ja, sommige pups die heel erg leuk en lief waren, die zijn erbij gebleven, die eigenschappen hadden die functioneel waren voor de mensen. Dat is verder gecultiveerd en op een gegeven moment ja, werden die honden steeds belangrijker voor de mens en zijn ze ook echt met de mens gaan samenleven. En wat je ziet bijvoorbeeld als je gaat selecteren op tamheid, dat is een mooi experiment geweest met zilvervossen. En dat je na een paar generaties selecteren op tamheid, dus dan zorg je ervoor dat de zilvervossen die agressief zijn of die heel erg bang zijn, die neem je niet mee in een volgende generatie. Dus je selecteert echt op basis van tamheid, dat je na een paar generaties en stuk of vier of vijf, zie je al dat de de zilvervossen gaan kwispelen.

Jet: O echt?

Guido Bosch: Ja.

Jet: O, dat vind ik nog nog betrekkelijk snel eigenlijk.

Guido Bosch: En na iets van 15 tot 25 generaties zie je allemaal eigenschappen die je ook ziet bij de hond. Dus iets met met de vacht en de honden krijgen een krulstaart of hangoren, dat soort kenmerken. Die zie je dus al naar een x-aantal generaties door selectie op tamheid.

Marieke: Ja, dat is eigenlijk met het gedrag waar je op gaat selecteren, dat ook de lichaamseigenschappen, zeg maar, dus de vacht, structuur en alles verandert.

Guido Bosch: Ja, en dat zie je ook bij andere gedomesticeerde dieren, dus konijnen of schapen of paarden. Daar zie je ook witte vlekken, bijvoorbeeld of hangoren, dus het is iets kenmerkend voor gedomesticeerde dieren.

Jet: Dus eigenlijk heeft een mens langzaam maar zeker de beste vriend gecreëerd die we nu kennen als gewoon de huishond, zullen we maar zeggen.

Guido Bosch: Ja, en dat komt ook wel omdat de wolf heel erg sociaal is, natuurlijk, dus die

zijn ook wel op die manier al, ja, eigenlijk klaar om te te binden met de mens, dus om een relatie op te bouwen.

Jet: Oké en waar wij het net over hadden, hè, al die dingen waarvan wij denken dat dat misschien toch nog een soort oerstaartje is van van de wolf. Klopt dat een beetje? Of zijn maar gewoon eigenlijk een beetje ins blaue hinein aan het...

Guido Bosch: Nee, ik denk dat het ook wel een basis heeft bij de wolf. Sommige dingen zijn natuurlijk verder gecultiveerd door de mens, dus de Retriever bijvoorbeeld werd al genoemd, dus dat de hond zeg maar iets gaat ophalen en terugbrengen in plaats van opeten. Ja, dat kan je ook wel cultiveren door selectie. Dus ja, er zijn zat voorbeelden te noemen, die dus afkomstig zijn van een wolf, misschien een beetje veranderd, uitvergroet of juist verkleind, waardoor we dus allemaal verschillen hebben ook in temperament tussen verschillende rassen. En verschillende functionaliteiten dus ook de hond zeg maar die vooral bij de stal op kleine dieren jaagt, de boel daar weghoudt, ja, dat is waarschijnlijk ook gewoon door gerichte selectie gekomen.

Lysbeth: Ja, is eigenlijk een mislukte poes.

Jet: Ah.

Marieke: Rafieq, doe je oren even dicht.

Jet: Ah, laat het hem niet horen. Maar dat bot begraven en ik zie dat, ja Poppy eet niet zo vaak of knabbelt niet zo vaak op een bot. Maar die begraaft inderdaad de gekste dingen. Dat is echt gewoon rechtstreeks wolvengedrag?

Guido Bosch: Ja, wolven doen dat ook. Ja, om periodes zeg maar, wanneer er weinig eten is, dat weer te overkomen. Dus dan graven ze de spullen op, het vlees of ja de resten van een prooi, en dan kunnen ze dat opeten en hebben ze toch weer een hapje, zeg maar, om weer een periode te overleven.

Marieke: We hebben bij mijn ouders...

Lysbeth: Dat is interessant, want dan kunnen ze dus plannen.

Jet: Oh, dan moet ik dan misschien in de leer bij de wolf.

Guido Bosch: Ik zou niet zeggen dat ze weten te plannen, maar het is meer instinct dat ze weten dat er ook periodes zijn dat er minder eten is. Waarschijnlijk is het zo dat ze het leuk vinden of fijn vinden om te doen, want zo werkt de natuur eigenlijk, en dan wordt het gedrag wordt uitgevoerd en het is al gewoon functioneel voor de overleving dus dan behoud je dat ook.

Marieke: Wel grappig, want mijn ouders hadden een hond en die hebben we eigenlijk nooit zien graven, of in ieder geval nooit iets zien begraven. Totdat we dus wat botjes hadden gegeven en wij gingen zelf op vakantie en echt voordat wij weggingen zag je die hond zo graven en die botjes verstoppen echt zo van: ik weet niet wanneer ik weer te eten krijg. Dus nou ja, dat is natuurlijk ook onze eigen interpretatie, maar was wel echt heel toevallig dat we toen net zagen. Dat die echt op het moment van nou ja, ze gaan er vandoor, dus wie weet moet ik wel een week zonder eten doen, ik ga dit mij van begraven voor later.

Lysbeth: Wat grappig.

Jet: Ja, dat is toch een instinctieve planning. O man, ik wou dat ik dat had.

Lysbeth: Misschien moet je bot gaan eten.

Jet: Lekker op m'n botje knabbelen. Maar wat Lysbeth zei, dat vond ik ook wel interessant, op het moment dat Rafieq zich betrappt voelt op het begraven van een bot, dat 'ie het dan gewoon ergens anders gaat neerleggen. Is dat ook iets, ik heb dat wel eens, ik meen dat ik dat ergens gelezen heb, dat eekhoorns dat deden. Is is dat ook echt iets wat wolven zouden doen?

Guido Bosch: Bedoel je de sociale component erin?

Jet: Ja, ja.

Guido Bosch: Dat ze het stiekem doen?

Jet: Ja, dat als andere wolven zien waar jij je buit hebt begraven, dat je dan denkt: nou, ik ga het toch even ergens anders leggen, want ik ken Henkie, die is gewoon....

Lysbeth: Die is te lui om het zelf te doen.

Guido Bosch: Ik heb daar niks over gelezen, in ieder geval, maar misschien is het wel zo.

Marieke: En als we dan kijken naar hoe wolven in het wild met elkaar samenleven, heb je daar kennis van? Hoe communiceren ze met elkaar? Hoe gaat zo'n jachtpatroon samen?

Guido Bosch: Nee, daar heb ik niet echt een goed beeld van. Ze leven normaal in een familie en het is ook wel lastig om te jagen, dus ze moeten echt wel dat trainen samen. Het is echt samenwerking om een grote prooi te kunnen vangen. We weten wel ook dat honden dat bijvoorbeeld niet meer echt kunnen, dus die hebben niet die coördinatie met elkaar om een hert bijvoorbeeld te vangen en laat staan dat ze dat alleen kunnen doen. Dus er is wel behoorlijk wat instinct nodig en training nodig om goed te kunnen jagen.

Lysbeth: En communicatievaardigheden kennelijk?

Guido Bosch: Ja.

Lysbeth: Ze moeten kennelijk met elkaar kunnen praten en jij loopt voorop en als ik 't niet meer volhoud, neem je het over. Kennelijk moet er toch zoiets gebeuren, dan?

Guido Bosch: Ja, ze moeten snappen wat het plan is, eigenlijk. Hoe ze een bepaalde prooi kunnen afzonderen of ergens kunnen uitputten of een bepaald gebied kunnen brengen, wat makkelijker is om om te pakken, bijvoorbeeld.

Lysbeth: Maar daarom gaan ze in onze schapenweiden want dat is supermakkelijk, dat is een soort van Mc Donald's. Ze zitten al lekker bij elkaar in een hek.

Jet: Ja. De drive in, eigenlijk een walk in Mc Donald's.

Marieke: Maar we hebben het er natuurlijk bij een eerdere podcast ook al over gehad van wie is de baas? En dat je niet per se de baas hoeft te zijn over je hond. Maar als je ook zegt van ja, wolven doen ook alles qua communicatief samen en het is echt een samenwerking, dan verklaart dat ook wel dat we met onze honden ook gewoon vanuit een vriendschappelijke en goeie basis samen kunnen gaan werken.

Guido Bosch: Ja, dat zou kunnen, ik weet er niet zo heel veel van. Mijn collega's bij gedrag bijvoorbeeld, die kunnen er echt veel meer over vertellen. Maar ja, het zijn gewoon echt sociale dieren die het ook samen moeten doen.

Jet: Dat is wel vergelijkbaar met een roedel zoals je honden bij elkaar ziet, dat dat ook onderling met elkaar communiceert, dat begrijp ik ook niet altijd even goed, maar dat is ook instinctief, denk ik dan?

Guido Bosch: Ja, deels wel. Het is ook wel zo dat de hond op zich meer juveniel eigenlijk is. Dus iets meer een beetje puppy-achtig gedrag, wat een wolvenpup laat zien, zeg maar. Dat laat de hond ook nog altijd zien. Dat heeft ook te maken met bijvoorbeeld spelen. Vaak zie je dat volwassen dieren niet zoveel spelen, maar honden die spelen wel heel veel, dat is echt een beetje kinderachtig gedrag eigenlijk.

Jet: Nou, ho ho ho.

Lysbeth: Die hebben er ook de tijd voor.

Jet: Ja, ik weet dat je een kattenmens bent, maar dat zeggen we niet tegen onze honden, hè? Guido, kijk uit.

Guido Bosch: Maar ze kunnen ook daarom heel goed leren.

Jet: Oké, ja, dan krijg je toch weer een plusje.

Lysbeth: En zouden ze overeten of zijn ze in staat om hun eigen hoeveelheid, zeg maar, goed te bepalen? Want je hoort nu wel als boeren klagen van: ze vreten daar een poot van de schaap en in dezelfde kunde nemen ze even een maagje. En ze bijten er nog drie dood voor de lol en ze zijn dan weer vertrokken. Maar doseren ze zelf hun hoeveelheid voer of jagen ze en vreten maar wat ze kunnen vreten?

Guido Bosch: In principe is het zo dat best wel lastig is om te jagen en iets te pakken te krijgen. En wat ze dan te pakken krijgen, eten ze op. Misschien is het wel zo dat het hier in Nederland gewoon te makkelijk te vangen is.

Marieke: Dieren Mc Donald's.

Guido Bosch: En dat ze daarom gewoon wel doorjagen terwijl ze misschien wel gewoon dat niet nodig hebben.

Jet: Ja en dat laatste, hè, is dat nou een broodje-aapverhaal, dat als je hond eenmaal bloed geproefd heeft dat het dan echt ontzettend lastig is af te leren. Weet jij dat?

Guido Bosch: Dat weet ik niet.

Marieke: Ik kan me wel voorstellen dat als zij met jacht succes hebben gehad, want als zij dus ja daar het eten vandaan hebben kunnen halen, ja, dan is het heel moeilijk om te zeggen van nee, ik heb hier een koekje, kom maar terug bij mij, want ja, wat weegt dan zwaarder?

Jet: Ik zou dat best wel eens willen weten. Misschien is er wel een luisteraar die dat weet, dat zou natuurlijk...

Marieke: Of een collega-expert in gedrag, nou ja, wie weet voor de volgende keer.

Jet: Als je dan bloed geproefd hebt, ben je dan voor altijd een vampier? Dat lijkt me vrij lastig inderdaad. Ja, ik denk dat we de vraag van Ellen heel aardig hebben kunnen beantwoorden. Zijn er misschien nog linkjes waar je naar zou kunnen verwijzen?

Guido Bosch: Ja, op website staat in ieder geval een link over de geschiedenis van de hond. domesticatie en eentje ook over wat wolven eten.

Jet: Ah, kijk aan, nou goed! Ik hoop dat we Ellen een beetje op weg hebben kunnen helpen over de geschiedenis van de hond, hoe de hond onze huishond is geworden. De beste vriend, zoals m'n moeder dat zo mooi zei, toen mijn Poppy bij ons kwam. Ga lekker naar buiten met je hondje en luister naar de volgende aflevering van 'Wie laat de hond?'. Dank je wel, Guido, dank je wel, Marieke, dank je wel, Lysbeth.

Marieke: En dank je wel, Jet.

Voice-over: Tot zover deze aflevering van 'Wie laat de hond uit?'. Als je deze podcast interessant vindt, schroom dat niet om er anderen over te vertellen, op social-media of in het echte leven. Er schijnen mensen te zijn die niet van het bestaan van deze podcast weten. Vergeet je niet te abonneren op deze podcast in je favoriete podcastapp. En nog beter is het als je een review achterlaat, want dan wordt onze podcast beter vindbaar voor andere hondenliefhebbers. Heb jij ook een vraag voor de deskundigen, stuur dan een mail naar podcast@smuldier.nl. Enne... vergeet niet je hond extra te verwennen vandaag. Doe!

Voice-over: Je houdt van ze en daarom geef je ze het allerbeste. Knuffelen, daar zijn ze dol op. Een wandeling op z'n tijd, vinden ze heerlijk. En die bal die ze steeds kwijtraken, die haal ik gewoon voor ze op. Kleine moeite, want ze geven mij namelijk het aller-, allerlekkerste eten. Ik ben Max, ik ben een smuldier. Smuldier, allerlekkerste hondenvoer. Kijk ze nou, zijn ze niet geweldig, mijn mensen?